

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUBIN, ZACHARY

Totul despre alergii / dr. Zachary Rubin. - București :
Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-704-0

61

Traducător: **Diana Botescu**
Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ALL ABOUT ALLERGIES

Copyright © 2026 by Zachary Rubin
Illustrations by Paul Girard

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Plume, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Dr. Zachary Rubin

TOTUL DESPRE ALERGII

Ghidul întregii familii pentru a înțelege și gestiona
astmul, alergiile alimentare, eczema, rinita
și alte afecțiuni alergice

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

INTRODUCERE Nu ești singur 9

.....
Partea I
.....
Contextul

CAPITOLUL 1 Istoria alergiilor 19

CAPITOLUL 2 Sistemul imunitar 37

CAPITOLUL 3 Anatomia alergiilor 53

CAPITOLUL 4 La ce să te aștepți la
cabinetul alergologului 69

.....
Partea a II-a
.....
Bolile alergice

CAPITOLUL 5 Rinita alergică și rinita nealergică 89

CAPITOLUL 6 Sinuzita 107

CAPITOLUL 7 Alergiile alimentare 125

CAPITOLUL 8 Eczema 147

CAPITOLUL 9 Dermatita de contact 165

CAPITOLUL 10 Urticaria și angioedemul 183

CAPITOLUL 11 Astmul 199

CAPITOLUL 12 Anafilaxia 217

CAPITOLUL 13 Alergiile la medicamente și vaccinuri 237

CAPITOLUL 14 Tulburările mastocitare 255

.....
Partea a III-a

Opțiuni de tratament

CAPITOLUL 15 Medicamente eliberate fără rețetă
și medicamente eliberate pe bază
de rețetă 275

CAPITOLUL 16 Imunoterapia 293

CAPITOLUL 17 Medicamentele biologice 309

CAPITOLUL 18 Direcții viitoare 327

Mulțumiri 345

INTRODUCERE

Nu ești singur

Când eram mic, aveam alergie la laptele de vacă, aveam eczeme și alergii sezoniere. Alergia la laptele de vacă mi-a dispărut repede, dar de eczeme nu am scăpat toată copilăria. Când eram copil, nu puteam purta blugi, pentru că materialul îmi irita pielea foarte tare, așa că trebuia să mă îmbrac cu pantaloni din bumbac în fiecare zi. Acest lucru și faptul că purtam ochelari cu lentile groase și aveam o tunsoare tip „castron” mă făceau să arat ca un „tocilar”.

Nu mă înțelege greșit, e mișto să fii tocilar, dar în cultura pop, tocilarul a fost întotdeauna perceput ca un tip slab, nătăflet, cu inhalatorul în mână tot timpul. Gândește-te la Milhouse din *Familia Simpson*, la Mikey din *Tâlharii* și la Stevie din *Malcolm in the Middle*. În *Hitch – Consilier în amor*, Albert fie stă mereu cu inhalatorul în mână, fie îl folosește de fiecare dată când o vede pe Allegra, fata de care este îndrăgostit. Cu toate acestea, când, în sfârșit, aruncă inhalatorul, are curajul să o sărute. Pare că astmul este doar „în mintea lui” și că poate obține ceea ce își dorește doar atunci când își depășește anxietatea. La fel ca majoritatea bolilor alergice, astmul este complicat și foarte puțin înțeles, dar aceste boli afectează milioane de oameni. Probabil că persoanele care nu suferă de astfel de boli nu realizează cât de grave sau de periculoase pot fi pentru viața unui om.

CAPITOLUL 1

Istoria alergiilor

Quod ali cibus est, aliis fuit acre venenum.

[Ce pentru unii este hrană pentru alții este otravă.]

Titus Lucretius Carus (circa 98-55 î.H.), *De Rerum Natura*

Când l-am ajutat pe tatăl meu să înființeze Minișcoala de Medicină „Dr. Rubin” destinată elevilor de liceu, am creat împreună un program de studiu care începea cu istoria medicinei. Tata considera că, deși la multe facultăți de medicină nu se predă în mod obișnuit istoria medicinei, este esențial să înțelegem cum a apărut această disciplină, pentru a înțelege mai bine încotro ne îndreptăm. Când eram mic, iar familia mea făcea excursii în afara statului Illinois, tata ne ducea să vizităm muzele de istorie a medicinei, dacă era vreunul prin apropiere. Am fost fascinat de rapiditatea cu care a evoluat medicina. De exemplu, primul vaccin înregistrat i-a fost administrat pe 14 mai 1796 de Edward Jenner lui James Phipps, un băiat de opt ani, pentru a-l proteja împotriva variolei. Asta s-a întâmplat acum mai puțin de 250 de ani!

Bolile alergice nu sunt o noutate – ele există de mii de ani. Cu toate acestea, în ultimele decenii s-a înregistrat o creștere drastică a numărului de persoane care suferă de astfel de boli. Nu este clar de ce se întâmplă

acest lucru. Deși mulți cred că nu existau în trecut, există dovezi solide că oamenii au suferit încă din Antichitate de diverse afecțiuni, precum alergiile alimentare și astmul.

De-a lungul istoriei, alergiile au intrigat și afectat omenirea, modelându-ne viața de zi cu zi în moduri care sunt adesea trecute cu vederea. Acest capitol se va concentra asupra modului în care au fost înțelese alergiile de-a lungul timpului în întreaga lume. Vor fi prezentate și personalități istorice importante din domeniul alergologiei și imunologiei. Sper că acest capitol îți va stârni curiozitatea și te va motiva să afli mai multe despre bolile alergice.

Alergiile în Antichitate

Cele mai vechi scrieri din istoria omenirii provin din Mesopotamia antică, din regiunea dintre fluviile Tigru și Eufrat, din Irakul de astăzi. Mesopotamienii au dezvoltat scrierea cuneiformă în jurul anului 3200 î.H. Ei aveau texte despre respirație: *Când pacientul suferă de tuse, el trebuie să bea un amestec de lolium și pudră de trandafir dizolvată în ulei și miere. După aceea, el trebuie să mănânce o supă din carne de porc. Când trebuie să defecheze, trebuie aprins un foc în direcția căruia trebuie să-și îndrepte anusul. Atunci va fi vindecat.*

Unii dintre primii medici din istoria omenirii atestați în documente proveneau din Egiptul antic. Se consideră că primul a fost Imhotep, din timpul celei de-a treia dinastii, în jurul anului 2600 î.H. După 200 de ani, Ni-Ankh-Sekhmet a fost medicul regelui Sahura în timpul celei de-a cincea dinastii și este considerat primul alergolog atestat în documente. La mormântul faraonului se află o piatră cu inscripția „el a vindecat nasul

regilor”. Unul dintre cele mai vechi texte medicale egiptene, *Papyrusul Ebers*, a fost scris în anul 1550 î.H. și conține 21 de rețete pentru tuse și dificultăți de respirație (adică dispnee). Printre ingredientele enumerate se află mierea, curmalele, tămâia, ienupărul și berea. Multe dintre tratamentele descrise s-ar putea să fi fost utilizate pentru tratarea astmului. Mierea s-a dovedit a fi eficientă în ameliorarea tusei, dar majoritatea acestor remedii erau ineficiente în tratarea astmului.

Medicina chineză antică folosea diverse plante pentru tratarea afecțiunilor căilor respiratorii, inclusiv omagul și ciumăfaia. Un text intitulat *Su Wen* (care înseamnă „Întrebări deschise”) discută, sub forma unui dialog între Împăratul Galben Huangdi și ministrul său Qi Po, o boală care ar fi putut fi astmul. Un anumit pasaj descria cât de util era să se „evite consumul de alimente și băuturi reci și purtarea hainelor prea subțiri”. Astăzi, știm că unul dintre cei mai des întâlniți factori declanșatori ai simptomelor astmului sunt temperaturile scăzute. Una dintre cele mai vechi descrieri ale alergiilor alimentare provine tot din China. În textul *Shi Jin-Jing* (care înseamnă „Interdicții privind alimentele”), împărații chinezi Shen Nong și Huangdi sfătuiau femeile însărcinate să evite alimentele precum creveții și carnea. Persoanelor cu anumite leziuni cutanate, care erau probabil eczeme, li se recomanda, de asemenea, să evite o serie de alimente. Una dintre cele mai vechi descrieri ale urticariei, cunoscută și sub numele de „furnicături”, datează de peste 2 000 de ani și provine tot din China, unde era denumită *Feng Yin Zheng* (urticarie latentă provocată de vânt), termen similar cu unul dintre termenii medicali tradiționali chinezi din zilele noastre, *Feng Sao Yin Zhen* (urticarie provocată de vânt). În medicina tradițională chineză, vântul era considerat un factor major în apariția urticariei, astfel încât existau și alte denumiri pentru

urticarie, precum *Feng Zhen Kuai* (papule ale urticariei provocate de vânt) și *Feng Zhen* (urticaria de vânt).

Se consideră în general că părintele medicinei este medicul și filozoful grec Hipocrate (circa 460–377 î.H.). În colecția sa de peste 60 de lucrări medicale, numită *Corpus Hippocraticum*, nu se menționează rinita alergică. Deși este posibil ca aceasta să nu fi existat în Grecia antică, explicația mai probabilă este că simptomele nu erau suficient de pronunțate pentru a justifica atenția medicilor. Astmul a fost descris de 10 ori în aceste texte, iar într-un pasaj se face referire la zgomotul respirator al astmaticilor ca semănând cu zgomotul făcut de „cineva care suflă în fluier”. Hipocrate a descris, de asemenea, alergiile la efort fizic: „După efort fizic, durerea apare într-una sau alta dintre zonele pieptului sau spatelui, iar corpul se acoperă cu urticarie, ca după contactul cu urzicile.” Acest pasaj sugerează, de asemenea, conceptul de urticarie de contact. Hipocrate a folosit cuvântul *knidos* pentru a descrie urticaria. El a observat și că unele persoane reacționau ciudat după ce mâncau brânză, ceea ce se referă probabil la o alergie alimentară.

În Antichitate au existat câteva personalități cunoscute care este posibil să fi suferit de boli alergice. Primul caz atestat de reacție alergică fatală, cunoscută sub numele de anafilaxie, i-a fost atribuit faraonului Menes în 2641 î.H. Hieroglifile din mormântul acestuia indică faptul că probabil a murit după ce a fost înțepat de o viespe, o cauză de deces care, în majoritatea cazurilor, este provocată de anafilaxie. Împăratul roman Augustus suferea probabil de astm, rinită alergică și eczeme. Nepotul surorii sale, împăratul Claudius, suferea de rinită alergică. Britannicus, fiul lui Claudius, suferea aparent de o formă de alergie la cai.

Alergiile în Evul Mediu și Renaștere

În Evul Mediu, Orientul Mijlociu a înregistrat progrese semnificative în domeniul medical. Abu Bakr al-Razi (865–932), cunoscut și sub numele de Rhazes, a fost un medic persan care a descris pentru prima dată „febra trandafirilor” în lucrarea sa „Disertație privind evoluția corizei care apare primăvara, când trandafirii își emană parfumul”. Descrierile febrei trandafirilor sunt similare simptomelor rinitei alergice. Acest concept a dobândit popularitate în Evul Mediu. Medicul german Veit Riedlin (1656–1724) a efectuat teste de provocare: a ascuns un săculeț cu frunze de trandafir în haina pacientului fără ca acesta să știe, pentru a vedea dacă simptomele erau reproductibile.

Medicul evreu Moses Maimonides (1135–1204) a fost medicul personal al sultanului Saladin din Egipt. El a scris o teză despre tratarea astmului, iar multe dintre recomandările sale sunt valabile și astăzi. Maimonides încuraja igiena personală, relaxarea, exercițiile fizice, masajul și evitarea factorilor de mediu nocivi și a drogurilor, cum ar fi opiul. De asemenea, el le recomanda pacienților cu astm să evite alimente precum laptele, nucile și carnea de pui.

Este posibil ca alergiile alimentare să fi influențat viața unei personalități celebre din istoria Angliei. Sir Thomas More (1478–1535), care era avocat, a relatat că regele Richard al III-lea al Angliei (1452–1485) era sensibil la căpșuni, deoarece acestea îi provocau urticarie. Regele a folosit această reacție în fața consiliului său pentru a susține că lordul William Hastings, adversarul său politic, încearcă să-l otrăvească, așa că a ordonat execuția acestuia.

Până în secolul al XIX-lea, afecțiunile cutanate nu erau considerate o problemă, deoarece se credea că pielea

este un organ destinat eliminării toxinelor din organism. Prin urmare, erupțiile cutanate, în special cele care supurau, erau considerate benefice. În cea mai mare parte a istoriei omenirii, medicii au refuzat să trateze afecțiunile cutanate, deoarece considerau că încercarea de a le vindeca era periculoasă. Această convingere avea la bază teoria umorală, care i se atribuie adesea lui Hipocrate, deși teoria era cunoscută înaintea lui. Conform ei, corpul uman conține patru umori: sânge, flegmă, bilă galbenă și bilă neagră. Dacă aceste umori sunt în dezechilibru, apar bolile. La sfârșitul secolului al XIX-lea, această teorie a fost înlocuită de teoria microbiană.

Alergiile în secolul al XIX-lea

Primele progrese importante în înțelegerea principiilor fundamentale ale alergiilor și imunologiei s-au făcut în secolul al XIX-lea. Prima descriere detaliată a rinitei alergice a fost făcută de John Bostock (1773–1846), care a numit-o inițial *catarrhus aestivus*, în 1819. Cu toate acestea, în 1828, termenul mai popular, *febra fânului*, era larg răspândit și este folosit și astăzi. La acea vreme, se credea că simptomele erau cauzate de mirosul fânului din timpul verii și al lunilor de recoltare. Între 1870 și 1880, Charles Blackley (1820–1900) a identificat polenul ca fiind cauza febrei fânului. El a inventat niște dispozitive pentru măsurarea nivelului de polen din atmosferă, precum și primele dispozitive de testare cutanată.

Deși astmul fusese descris de numeroase ori în literatura medicală de până atunci, primele descrieri clasice ale astmului au fost făcute în 1860 de medicul englez Henry Hyde Salter (1823–1871). Explicațiile sale privind astmul aveau la bază sute de cazuri pe care le observase

și experiența sa personală cu această boală. Definiția lui Salter pentru astm era „dispnee paroxistică cu caracter particular, în general periodică, cu intervale de respirație normală între crize”. El credea că astmul este o tulburare nervoasă, o noțiune care s-a perpetuat în cultura populară până în prezent. Cu toate acestea, Salter știa și că astmul este cauzat de mulți alți factori declanșatori, cum ar fi expunerea la pisici și cai. El recomanda cafeaua, care a fost unul dintre primele tratamente eficiente pentru astm, deoarece cofeina poate relaxa temporar mușchii căilor respiratorii, îmbunătățind funcția pulmonară. Medicul francez René Laënnec (1781–1826) a inventat stetoscopul, ceea ce a deschis calea pentru diagnosticarea fizică a afecțiunilor respiratorii, inclusiv a astmului.

Paul Ehrlich (1854–1915) a fost un medic și savant german, laureat al Premiului Nobel, considerat unul dintre pionierii imunologiei, în special ai sistemului imunitar adaptativ umoral. Activitatea sa de colorare a celulelor la microscop a condus, în 1878, la descoperirea mastocitelor, celule care joacă un rol important în declanșarea reacțiilor alergice. Ehrlich le-a numit inițial *Mäszellen*. El credea că aceste celule au o funcție nutrițională datorită granulelor din interiorul lor. Cuvântul german *maesten* înseamnă a umple sau a hrăni forțat. Un an mai târziu, Ehrlich a descoperit eozinofilele, care sunt celule albe din sânge, importante și ele în provocarea reacțiilor alergice. El a fost primul cercetător care a creat un medicament pentru tratarea sifilisului. Acesta era un compus pe bază de arsenic numit salvarsan. În plus, Ehrlich a inventat termenul de *chimioterapie*.

Imunologul rus Ilia Ilici Mecinikov (1845–1916) a câștigat Premiul Nobel pentru lucrările sale din domeniul imunologiei. El este considerat pionierul imunității mediate celulară – componenta sistemului imunitar care implică celule imune ce nu utilizează anticorpi. În 1883,

el și-a publicat prima lucrare despre fagocitoză, procesul prin care celulele ingerează substanțe străine și alte celule. El a observat că materialele străine erau absorbite de niște celule incolore asemănătoare unei larve de stea-de-mare. Aceste celule au fost numite fagocite, un termen derivat din grecescul *phagein*, care înseamnă „a mânca”, și *cyte*, care înseamnă „celulă”. Mecinikov a inventat și termenul *gerontologie* și este recunoscut universal ca pionier în studiul îmbătrânirii. El a emis chiar teoria că probioticele pot îmbunătăți starea de sănătate și încetini procesul de îmbătrânire.

Alergiile la începutul secolului XX

Cele mai importante descoperiri în domeniul alergiilor au fost făcute la începutul secolului XX. În 1902, Charles Richet (1850–1935) și Paul Portier (1866–1962) au folosit un laborator de pe iahtul *Princesse Alice II*, care aparținea prințului de Monaco Albert I, pentru a studia *Physalia* (cunoscută popular ca „galera portugheză”). Dacă nu ești familiarizat cu aceste animale, ele sunt niște hidrozoare care arată ca meduzele. Unul dintre extractele lor conține o substanță numită hipnotoxină, care provoacă o urticarie dureroasă atunci când intră în contact cu pielea. Marinarii erau familiarizați cu aceste înțepături neplăcute. În timpul călătoriei, Richet și Portier au încercat să imunizeze niște câini împotriva acestei toxine, administrându-le doze mici în mai multe rânduri. Cu toate acestea, s-a întâmplat exact opusul. Un câine din experiment, numit Neptun, primise la interval de trei zile două doze de toxină, care fuseseră bine tolerate. După 33 de zile, a mai primit o doză similară, dar, la câteva secunde după injectare, a început să respire greu și să tușească, a vomat sânge și a murit după 25 de minute. Richet a numit inițial acest fenomen

„afilaxie” din cauza „lipsei de protecție” împotriva acestei reacții, dar numele a fost schimbat rapid în anafilaxie, deoarece era mai atractiv. *Anafilaxia* este termenul care descrie o reacție alergică severă, potențial letală. Richet a câștigat în cele din urmă Premiul Nobel în 1913 pentru această descoperire.

Cuvântul *alergie* a fost inventat în 1906 de Clemens von Pirquet (1874–1929), un pediatru austriac. El a scris în revista *Münchener Medizinische Wochenschrift* că „avem nevoie de un nou... cuvânt pentru starea modificată pe care o atinge organismul prin familiarizarea cu orice otravă organică, vie sau neînsufletită... Pentru acest concept general de reacție modificată, sugerez termenul de *alergie*”. Termenul mai vechi, *idiosincrazie*, a fost înlocuit foarte repede cu *alergie*, provenit din cuvintele grecești *allos* (altă) și *ergos* (activitate). Pirquet a inventat și termenul *alergen*, pentru a descrie substanțele care, în urma expunerii repetate, provoacă o reacție. Observațiile sale inițiale au apărut în jurul anului 1902, când îngrijea copii care prezentau efecte secundare după ce li se administra antitoxina din plasma ecvină pentru tratarea difteriei. A fost, de asemenea, un pionier în domeniul educației medicale. Acorda o mare importanță muncii în echipă între medici și pacienți și insista ca stagiarii săi să urmeze o perioadă de formare de îngrijire medicală pentru a înțelege problemele și a îngriji pacienții mai bine.

Termenul *atopie* a fost inventat de Arthur Fernandez Coca (1875–1959) și Robert Anderson Cooke (1880–1960) în anii 1920. Acest concept descrie tendința genetică de a manifesta boli alergice precum astmul, eczema și rinita alergică. Uneori, *atopia* se referă la orice reacție alergică cauzată de anticorpii numiți imunoglobulină E (IgE).

Găsirea sursei reacțiilor alergice

În prima parte a secolului XX, s-au făcut multe eforturi pentru a găsi cauza reacțiilor observate. Această substanță era adesea denumită reagină. În 1919, un ospătar în vârstă de 35 de ani fără antecedente medicale semnificative, a făcut anemie și a primit o transfuzie de sânge. Două săptămâni mai târziu, s-a urcat într-o trăsură în Central Park, New York, și, cinci minute mai târziu, a făcut o criză de astm. I s-a administrat epinefrină și simptomele au dispărut. Cu toate acestea, a doua zi, când a intrat în parc, a avut o criză de astm similară. A fost consultat de dr. Maximilian Ramirez, care i-a făcut o serie de teste alergologice și a descoperit că tânărul era alergic la cai. S-a dovedit că donatorul al cărui sânge îi fusese transfuzat era astmatic și alergic la cai. Acest lucru a demonstrat că alergia îi fusese transferată pacientului prin transfuzia de sânge.

Transferul alergiilor este un fenomen care există și în prezent. Am consultat odată un pacient vârstnic pe nume Gerald, care avea antecedente de leucemie și care, cu câțiva ani înainte de a veni la mine, fusese supus unui transplant de celule stem. Vestea bună era că boala lui intrase în remisiune. Vestea proastă era că donatorul avea antecedente de alergii la lapte și ouă. Gerald a început să sufere de o afecțiune numită alergie alimentară dobândită prin transplant. A venit la mine ca să afle dacă alergiile sale alimentare dispăruseră. Din păcate, testele au arătat că era în continuare alergic la aceste alimente. Deși acesta este un fenomen rar, este important ca oamenii să fie conștienți de faptul că poate apărea.

În 1921, Carl Prausnitz (1876–1963) și asistentul său, Heinz Küstner (1897–1963), au publicat un articol în care afirmau că alergiile se pot transfera pe cale serică, adică prin intermediul serului – componentă a sângelui

care nu conține celule și nu joacă niciun rol în coagulare. Küstner era alergic la pește, iar Prausnitz era alergic la polen, dar nu și la pește. Ei au decis să recolteze sânge de la Küstner și să-i injecteze cutanat serul lui Prausnitz. A doua zi, i s-a injectat extract de pește în apropierea locurilor de injectare a serului lui Küstner și în alte zone. Doar zonele din jurul locului în care îi fusese injectat serul lui Küstner au reacționat rapid prin apariția urticariei. În mod evident, fusese transferată o substanță care provoca reacții alergice. Această metodă a devenit cunoscută sub numele de testul Prausnitz-Küstner, care a fost metoda clasică de cuantificare a anticorpilor alergici specifici timp de mai multe decenii.

Abia în 1967, două grupuri independente de cercetători au descoperit sursa multora dintre aceste reacții alergice: IgE. Litera *E* din *imunoglobulina E* se referă la capacitatea unui anticorp de a provoca eritem, o afecțiune a pielii care se manifestă prin apariția unor pete roșii. Kimishige Ishizaka (1925–2018) și Teruko Ishizaka (1926–2019) au izolat IgE de la persoane alergice la polenul de ambrozie. În același timp, S. G. O. Johansson și H. Bennich au identificat la un pacient cu mielom un anticorp necunoscut, pe care l-au numit după inițialele pacientului, IgND. Anticorpul IgE și IgND erau aceeași substanță. Organizația Mondială a Sănătății a decis să păstreze denumirea IgE, care este utilizată chiar și astăzi.

Testarea alergiilor

Înainte de studiile făcute de Charles Harrison Blackley în anii 1870, nu existau aproape deloc experimente sau teste disponibile pentru studiul alergiilor. În 1873, Blackley a conceput testarea cutanată pe pielea zgâriată, când a testat timoftica pe propria piele și a descris pentru

prima dată testul. În 1882, savantul german Robert Koch (1843–1910) a descoperit bacteria care provoacă tuberculoza. În 1890, el a descoperit tuberculina, o substanță derivată din bacteria care provoacă tuberculoza și care putea fi utilizată pentru testarea cutanată. Pirquet a modificat testul cu tuberculină, punând o picătură de tuberculină pe pielea antebrațului și folosind apoi „lanțeta Pirquet” pentru a scarifica acea zonă a pielii. Acesta a fost precursorul dispozitivelor de testare cutanată utilizate în prezent.

Primul test cutanat utilizat pentru diagnosticarea alergiilor alimentare a fost realizat de pediaterul american Oscar Menderson Schloss (1882–1952). El a folosit un test cutanat cu albuș de ou de găină pentru a demonstra că un pacient era alergic la ouă. Schloss a reușit să testeze și alergiile la fulgi de ovăz și migdale. Descoperirea IgE a deschis calea pentru testarea alergiilor alimentare prin analize de sânge. Testele orale cu alimente, considerate standardul de referință pentru diagnosticarea alergiilor alimentare prin observarea atentă a reacțiilor după consumul unui potențial alergen alimentar, sunt efectuate cel puțin din 1926. La momentul acela, un copil de 18 luni cu eczeme, care avusese anterior trei episoade de reacții alergice după ce consumase terci de mazăre, a avut o reacție fatală. Terciul de mazăre este un preparat englezesc care constă în principal într-un amestec de mazăre-galbenă fiartă, apă, sare și condimente. Copilul primise un amestec de morcovi și mazăre preparat de asistenta-șefă a unui spital pediatric în timpul pauzei de prânz, pentru a vedea dacă va reacționa. În scurt timp, copilul a început să se umfle, să respire cu dificultate și a murit.

„Testul cutanat prin înțepare modificat” utilizat în prezent a fost conceput în Austria de Helmtraut Ebruster (1922–1996). Acest test a fost făcut public în 1959 și

a devenit unul dintre cele mai utilizate teste alergologice la nivel mondial. Procedura implică aplicarea unei picături de extract de alergen pe piele, de obicei pe antebraț sau pe spate, și înțeparea ușoară a pielii, prin picătură, cu un ac steril sau o lanțetă. Acest lucru a revoluționat complet testarea alergiilor la acea vreme. Cu toate acestea, în ciuda contribuțiilor sale extraordinare, Ebruster este adesea numită „autoarea uitată” a testului cutanat prin înțepare modificat. Am petrecut foarte mult timp căutând informații suplimentare despre ea, dar nu am găsit prea multe. Helmtraut Ebruster merită mai multă apreciere pentru contribuțiile sale la medicina modernă.

În 1961, medicul spaniol Alberto Oehling (1928–2014) a elaborat „testul prin frecare”. Un alergen era frecat direct pe piele pentru a observa dacă apare o reacție cutanată. Deși era o procedură ușor de realizat, nu era neapărat un test fiabil, deoarece cantitatea de alergen aplicată varia foarte mult. Presiunea și durata frecării nu erau standardizate, astfel încât testul era dificil de interpretat. Multe teste au dat rezultate fals negative, deoarece alergenul nu pătrundea întotdeauna suficient de adânc în piele pentru a provoca o reacție.

Testul *patch* utilizat pentru diagnosticarea dermatitei de contact (vezi Capitolul 9) a fost prezentat pentru prima dată de dermatologul german Josef Jadassohn (1863–1936) în 1894. Acest test constă în aplicarea pe spatelul pacientului a unor substanțe care sunt apoi acoperite cu un plastru (*patch*) timp de câteva zile, pentru a observa dacă apare o erupție cutanată întârziată. În jurul anului 1928, testul *patch* a fost perfecționat de Bruno Bloch (1878–1933). Denumit inițial testul *patch* Jadassohn–Bloch, în 1931 acesta a devenit cunoscut sub numele de testul *patch*.

În 1851, William P. Kirkman (1827–1852), un medic britanic cu antecedente de rinită alergică, a inhalat